

RANSOM RIGGS

MAPA DNÍ

NEOBYČAJNÉ DETI

SLEČNY PEREGRINOVEJ

ŠTVRTÁ KNIHA

Lindeni

Mapa dní

Neobyčajné deti slečny Peregrinovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindenisk.sk

www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ransom Riggs

Mapa dní - Neobyčajné deti slečny Peregrinovej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MAPA DNÍ

MAPA DNÍ

NEOBYČAJNÉ DETI

SLEČNY PEREGRINOVEJ

ŠTVRTÁ KNIHA

RANSOM RIGGS

Ljndeni

Copyright © 2018 by Ransom Riggs

Photo Credits: Page 414 – from the collection of David Bass; page 429 – from the collection of Erin Waters

Ministry of Peculiar Affairs stamp on page 429, page 431, and case cover © 2019 by Chad Michael Studio

Translation © Martina Fedorová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1805-9

ISBN e-knihy 978-80-566-1892-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1893-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1891-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

PROLÓG

Mikdy predtým som nepochyboval o vlastnom duševnom zdraví tak ako v tú noc, keď sa ma naši chystali odviezť do blázince a keď ma práve pred týmto osudom zachránila vtáčia žena so svojimi zverencami. Sedel som na zadnom sedadle rodičovského auta a ledva dýchal, zakliesnený medzi mohutnými telami dvoch strýkov, keď sa na príjazdovej ceste k nášmu domu nečakane zjavil zástup mojich neobyčajných priateľov, akoby tam vyskočili z mojej mysle. V žiare reflektorov mi v tej chvíli pripadali ako zástup anjelov.

Auto prudko zabrzdilo. Scéna pred nami zmizla v kúdole prachu. Bol to iba výplod mojej fantázie? Holografický prelud ako projekcia mojich najtajnejších túžob? To, že by sa tu takto mohli objaviť, bolo zo všetkých neveriteľných vecí to najneveriteľnejšie. Hoci Neobyčajní vedeli mnohokrát premeniť nemožné v realitu, ich návšteva v mojom svete patrila medzi tých pár vecí, o ktorých nemožnosti som ani raz nezapochoyboval.

Bolo to moje rozhodnutie, že som ich v Diablovom slume opustil, aby som sa vrátil domov, teda tam, kam za mnou ísť nemohli. Akosi som dúfal, že sa mi návratom podarí pospájať popretŕhané nitky môjho života: obyčajného a neobyčajného, normálneho a výnimočného.

Ďalšia z nemožností. Aj dedo sa o to pokúsil, a neuspel. Nakoniec sa odcudzil tak svojej rodine vo svete Neobyčajných, ako aj tej vo svete Obyčajných. Tým, že si odmietol vybrať jeden zo svojich životov, stratil obidva – čo v tejto chvíli hrozilo aj mne.

Zodvihol som oči. Blížila sa k nám postava, zahalená rozvíreným prachom.

„Kto, dopekla, ste?“ oboril sa na ňu otec.

„Alma LeFay Peregrinová,“ odpovedala. „Dočasne riaditeľka Rady ymbryniiek a trvale riaditeľka domova týchto neobyčajných detí. Už sme sa stretli, ale nepredpokladám, že si to budete pamätať. Deti, nože pozdravte.“

PRVÁ KAPITOLA

Je podivuhodné, čo sa myseľ odváži prijať a čo, naopak, prijať odmietne. Práve som prežil najneskutočnejšie leto, aké si vie človek predstaviť – navštívil dávne storočia, krotil neviditeľné príšery a zalúbil sa do dievčata môjho deda, ktoré uviazlo v čase –, no až teraz, v tej najvšednejšej prítomnosti, na obyčajnom predmestí na Floride a v dome, v ktorom som vyrastal, som skutočne nemohol uveriť vlastným očiam.

Na bēžovej pohovke sa rozvaľoval Enoch a popíjal kokakolu z tatovho pohára s logom jeho obľúbeného futbalového mužstva Tampa Bay Buccaneers; Olive si rozvážovala olovené topánky s úmyslom povozit' sa na stropnom ventilátore; kuchyňu okupovali Horace s Hughom, Horace si prezeral fotografie magnetkami pripnuté na dverách chladničky, Hugh hľadal niečo pod zub; Claire s oboma ústami dokorán zízala na obrovský čierny monolit televíznej obrazovky, ktorý zakrýval celú stenu. Bol tu aj Millard, o čom svedčili mamine časopisy o módnych trendoch v bývaní, ktoré sa vznášali nad konferenčným stolíkom a naoko samy sa listovali, na koberci odtlačok jeho bosých nôh. Stret svetov, ako som si ho tisíckrát predstavoval, no ani som len nesníval o tom, že by sa raz mohol uskutočniť. Nedalo sa to poprieť: moje Predtým a Potom sa zrazu stretli, v kolízii, akej by sa vyrovnala azda iba zrážka planét.

Millard sa mi už pokúsil vysvetliť, ako sa sem dostali, očividne bez najmenej úhony a v bezpečí. Kolaps slučky v Diablovom slume, ktorý sa nám stal takmer osudným, akýmsi spôsobom zresetoval ich vnútorné hodiny. Ani on celkom nerozumel, ako je to možné, no zjavne sa už nemuseli obávať náhleho zostarnutia s katastrofickými následkami

a v prítomnosti mohli zostať podľa ľubovôle. Starnúť budú deň po dni ako ja, časový dlh im bol bez zvyšku odpustený, akoby nikdy nestrávili väčšiu časť dvadsiateho storočia v tom istom slnečnom dni. Bol to bezpochyby zázrak – vo svete Neobyčajných čosi nevidané – ale udivovalo ma to menej než samotný fakt, že tu boli. Že tu vedľa mňa stála Emma – skvelá, silná Emma, jej prsty prepletené s mojimi – a užasnutými očami hltala každý detail. Emma, o ktorej som tak často sníval počas dlhých týždňov samoty, keď som sa vrátil domov. Mala na sebe jednoduché sivé šaty pod kolená, praktické topánky, v ktorých by mohla pohodlne bežať, ak by k tomu prišlo, vlasy farby piesku zopnuté do chvosta. Desiatročia, ktoré strávila starostlivosťou o iných, spôsobili, že sa stala stelesnením účelnosti a praktickosti, no ani váha zodpovednosti, ani ťarcha prežitých rokov neuhasnili dievčenskú iskru, ktorá v nej horela jasným ohňom. Bola tvrdá i nežná zároveň, kyslá aj sladká, stará aj mladá. A práve to som na nej miloval najviac – že v sebe dokázala toto všetko obsiahnuť. Jej duša bola bezodná.

„Jacob?“

Chcel som zareagovať, no hlava mi uviazla v akomsi snovom priestore.

Zamávala na mňa, luskla prstami a pred očami sa mi roztancoval plamienok, ktorý sa rozhorel na špičke jej palca, akoby ho vykresala kresadlom. Strhol som sa a precitol.

„Ahoj,“ povedal som. „Prepáč.“

„Kam si zmizol?“

„Ja len...“ Mávol som rukou, akoby som si spred tváre strhával pavučiny. „Som rád, že ťa znova vidím, to je celé.“ Dať dokopy túto vetu mi pripadalo ako pokúšať sa udržať v náručí tucet balónov.

Úsmevom sa jej nepodarilo úplne zakryť obavy. „Musí to byť pre teba hrozne čudné, že sme sa tu tak z ničoho nič objavili. Dúfam, že z toho nie si v šoku.“

„Nie, nie. Teda... možno trochu.“ Kývol som bradou smerom do miestnosti, kde sedeli ostatní. Ako všade, kde sa moji neobyčajní priatelia ocitli, aj tu zavládol bezstarostný chaos. „Si si istá, že sa mi nesníva?“

„Si si istý, že nesnívam *ja*?“ Vzala do dlane aj svoju druhú ruku a stisla mi ju. Jej dotyk, teplo jej tela a skutočnosť jej prítomnosti prepožičali svetu, ktorý ma obklopoval, závažnosť reality. „Keby si vedel, koľkokrát som si za tie roky predstavovala, že sem raz prídem, že to tu navštívim...“

Na chvíľu ma to zmiatlo, no potom... samozrejme. Môj dedo. Abe sa tu predsa usadil ešte pred tým, než sa narodil oco; videl som adresu odosielateľa na listoch, ktoré písaval Emme. Pohľadom zabľúdila kamsi do diaľky, akoby sa strácala v spomienkach, a mňa nevdojak premkla žiarlivosť. Zahanbil som sa. Mala plné právo na vlastnú minulosť, aj na to, aby ju kolízia našich dvoch svetov vykoľajila podobne ako mňa.

Do tohto všetkého vtrhla ako tornádo slečna Peregrinová. Už si stihla vyzliecť cestovný plášť, pod ktorým mala zelené tvídové sako a jazdecké nohavice, akoby len pred chvíľou zosadla z konského chrbta. Kráčala krížom cez obývačku a rozdávala pokyny. „Olive, nech si okamžite dole! Enoch, nohy preč z pohovky!“ Potom vystretým prstom namierila na mňa a kývla hlavou ku kuchyni. „Pán Portman, vyskytli sa isté okolnosti, ktoré si bezodkladne vyžadujú vašu pozornosť.“

Emma ani len nenaznačila, že by mala v úmysle pustiť sa ma. Akoby vravela, že tam pôjde so mnou, za čo som jej bol nesmierne vďačný; svet okolo mňa sa vytrvalo odmietal prestať točiť.

„Neviete sa dočkať, kedy budete sami?“ vyprskol Enoch. „Veď sme sotva prišli!“

Emma sa po ňom zahнала voľnou rukou a oškvrkla mu šticu. Enoch zagánil a oboma dlaňami sa pustil do neposlušných pramienkov na svojej hlave. Smiech, ktorý zo mňa vytryskol, akoby zmietol zvyšok omamných pavučín, cez ktoré som sa dosiaľ nevedel dostať.

Áno, moji priatelia boli skutoční a boli naozaj tu. A nielen to. Ako povedala slečna Peregrinová, nejaký čas sa tu chystali pobudnúť. Aby preskúmali novodobý svet. Oddýchli si a načerpali sily po všetkých útrapách zažitých v Diablovom slume – ktorý sa po tom, ako prišli o svoj starý domov na Cairnholme, stal ich novým útočiskom. Boli u mňa, samozrejme, veľmi vítaní. Dokonca som im bol vďačný za to, že

prišli. Len som si nevedel predstaviť, ako by to mohlo reálne fungovať. Čo rodičia a strýkovia, ktorí zostali pod Bronwyniným dohľadom v garáži? Vedel som, že by som tam mal za nimi zájsť, no v tej chvíli som bol zvratom udalostí natoľko zahľtený, že som to radšej odložil na neskôr.

V kuchyni sa slečna Peregrinová rozprávala s Hughom, ktorý nazí-
zal do otvorenej chladničky. V modernej kuchyni mojich rodičov, plnej
ostrých hrán, pravých uhlov a lesklých kovových povrchov, pôsobili
nepatrične, ako herci, ktorí si pomýlili predstavenie. Hugh držal v ruke
plastové vrečko so syrovými niťami a triasol ním.

„Ale keď sú tu len samé čudné gebuziny a ja som už sto rokov po-
riadne nejedol!“

„Nepreháňajte, Hugh!“

„Nepreháňam. Naposledy som raňajkoval v Diablovom slume,
kde sa práve píše rok 1886.“

Z potravinovej špaže, ktorá bezprostredne susedila s kuchyňou,
vybehol Horace. „Spravil som podrobnú inventarizáciu, no musím po-
vedať, že som úplne konsternovaný. Jedno vrečko jedlej sódy, jedna
konzerva sardiniek, jedno balenie moľami prežratých keksov. Je azda
jedlo znova na prídell? Je zase vojna?“

„Jedlo si najčastejšie objednávame zvonka,“ vysvetľoval som.
„Rodičia varia len zriedka.“

„Ale načo je im potom táto obrovská a tak všestranne vybavená
kuchyňa?“ čudoval sa Horace. „Môžem byť najvychýrenejší kuchár
na svete, no z ničoho navariť neviem.“

Pravda bola taká, že otec vybral tú kuchyňu z katalógu. Jednodu-
cho ju uvidel a rozhodol sa, že ju musí mať. S ohľadom na cenu argu-
mentoval tým, že sa naučí variť a bude pozývať široké príbuzenstvo
na okázalé hostiny – no ako mnohé z jeho plánov, aj tento sa po nie-
koľkých hodinách kurzu varenia rozplynul ako para nad hrncom. Naši
používali túto obrovskú a nákladnú kuchyňu najčastejšie na to, aby si
v mikrovlnke ohriali nejaký mrazený polotovár alebo zvyšky jedla do-
neseného predošlý deň doručovacou službou. Nič z toho som nahlas
nepovedal, iba som mykol plecom.

„Päť minút ešte hádam od hladu neumriete,“ odbila ho slečna Peregrinová a oboch, Huga s Horaceom, vypravovala z kuchyne von. „To by sme mali. Pán Portman,“ obrátila sa ku mne, „pred chvíľou ste vyzerali trochu otrasene. Ste v poriadku?“

„Čoraz viac,“ prikývol som.

„Možno trpíte dôsledkami prechodu zo slučky,“ vysvetľovala slečna Peregrinová, „aj keď trochu oneskorene. Je to úplne normálna reakcia ľudského organizmu na cestovanie v čase, najmä ak s tým nemáte veľa skúseností.“ Hovorila to ponad plece, kým jednu po druhej otvárala kuchynské skrinky a zásuvky. „Symptómy sú zväčša bezvýznamné, hoci aj to je veľmi individuálne. Ako dlho pozorujete, že sa vám točí hlava a je vám na odpadnutie?“

„Len odkedy ste sem prišli, ale už mi je lepšie, naozaj...“

„Neotvoril sa vám vred, nemáte pluzgiere alebo migrénu?“

„Nie!“

„Príznaky duševnej nerovnováhy?“

„Uf... nič také, pokiaľ si pamätám.“

„Následky prechodu zo slučky nemožno brať na ľahkú váhu, pán Portman. Neliečené môžu spôsobiť nemalé problémy. Ľudia na to umierajú. Hej... sušienky!“ Obratne schmatla škatuľu, jednu sušienku si vysypala do dlane a rhodila do úst. „Slimáky v stolici?“ spýtala sa s plnými ústami.

Mal som čo robiť, aby som sa nerozchechtal. „Nie!“

„Fantómové tehotenstvo?“

Emma sa striasla. „To nemôžete myslieť vážne!“

„O jednom takom prípade náhodou viem,“ ohradila sa slečna Peregrinová. Škatuľu so sušienkami položila na stôl a prevrátila ma pohľadom. „U mužského jedinca.“

„Nie som tehotný,“ vyhrkol som azda príliš nahlas.

„Vďakabohu!“ zakričal ktosi z obývačky.

Slečna Peregrinová ma potľapkala po pleci. „Potom vám zrejme nič vážne nehrozí. Hoci si vyčítam, že som vás nevarovala skôr.“

„Nakoniec to tak bolo hádam lepšie,“ povedal som. Určite by som sa z toho zbláznil a paranoidne sledoval aj tie najnepatrnejšie príznaky,

nehovoriac o tom, že keby som strávil posledný mesiac podrobnou analýzou vlastnej stolice – či z nej nelezú slimáky – a kupovaním tehotenských testov, naši by ma odviezli na psychiatriu už dávno.

„Ako myslíte,“ pokrčila plecom slečna Peregrinová. „Ale teraz, prv než si začneme užívať, že sme sa tu všetci v zdraví zišli, potrebujeme dať do poriadku pár neodkladných záležitostí.“ Sústredene opisovala krokmi kruh vymedzený dvojistou rúrou na pečenie a kuchynským drezom. „Po prvé: bezpečnosť. Prečesala som okolie, ale zdanie často klame. Je niečo, čo by som mala vedieť o vašich susedoch?“

„Napríklad?“

„Zločinecká minulosť? Násilné sklony? Zbierka zbraní?“

V bezprostrednom susedstve žili iba dvaja ľudia: staručká pani Melloroosová, osemdesiatnička, ktorá sa pohybovala iba s pomocou invalidného vozíka a z domu vychádzala len v sprievode ošetrovateľky, a nemecký manželský pár, ktorý trávil väčšinu roka na cestách a do svojej vily v štýle Cape Cod sa vracal iba na zimu.

„Pani Melloroosová zvykne do všetkého pchať nos,“ povedal som, „no ak nehrozí, že niekto bude stvárať nepríjemnosti priamo na jej trávniku, malo by to byť v pohode.“

„Výborne,“ pokývala hlavou slečna Peregrinová. „Po druhé: odkedy ste sa sem vrátili, pocítili si niekedy prítomnosť Bezduchého?“

Pri tom slove, ktoré mi nezišlo na myseľ niekoľko týždňov a ktoré som za rovnaký čas ani raz nevypustil z úst, mi prudko stúpol krvný tlak. „Nie,“ rýchlo som pokrútil hlavou. „Prečo? Došlo k ďalším útokom?“

„Nedošlo. Niet po nich ani stopy. No práve to ma znepokojuje. A nakoniec, vaša rodina...“

„Myslel som, že sme ich všetkých pobili v Diablovom slume... alebo zajali,“ vyhrkol som. Pokiaľ išlo o Bezduchých, nemal som v úmysle tak rýchlo zmeniť tému.

„Nie tak celkom. Niekoľkým z nich sa spolu s malým počtom Nemŕtvych podarilo po našom víťazstve ujsť a mám pádne dôvody domnievať sa, že zamierili práve sem, do Ameriky. A hoci pochybujem, že by si trúfli priblížiť sa k *vám* – dovoľm si povedať, že sa sakrament-

sky poučili – nedá mi nepredpokladať, že niečo chystajú. Opatrnosti, ani keď jej je mnoho, nie je nikdy dost.“

„Desia sa tá, Jacob,“ hrdo sa na mňa usmiala Emma.

„Naozaj?“ spýtal som sa pochybovačne.

„Po tom, ako si ich rozprášil? O tom nepochybuj!“ ozval sa z rohu kuchyne Millardov hlas.

„Ludia, ktorí majú čo len štipku vychovania, nenačúvajú cudzím rozhovorom,“ oborila sa naňho slečna Peregrinová.

„Nenačúval som. Bol som hladný,“ bránil sa Millard. „Navyše ma sem poslali, aby som vás uprosil, nech Jacoba nehrešíte. Merali sme za ním fakt dlhú cestu...“

„Jacob im veľmi chýbal,“ obrátila sa k slečne Peregrinovej Emma. „Takmer tak veľmi ako mne.“

„V tom prípade je hádam najvyšší čas, aby ste sa im všetkým prihovorili,“ oslovila ma slečna Peregrinová. „Niečo na spôsob uvítacieho prejavu. Pozdravte ich a pri tej príležitosti nezabudnite stanoviť základné pravidlá.“

„Pravidlá?“ nechápal som. „Aké pravidlá?“

„Sú to moji chránenci, no tento čas a priestor patria vám. Budem potrebovať vašu pomoc, ak tu majú všetci bez úhony prežiť.“

„Hlavne ich nezabudnite nakrmiť,“ dodala Emma.

Obrátil som sa k slečne Peregrinovej. „Čo ste to pred chvíľou naznačili? O mojej rodine?“

Bolo mi jasné, že dlhšie v garáži uväznení zostať nemôžu, a ich ďalší osud ma čoraz viac znepokojoval.

„S tým sa netrápte,“ mávla rukou. „Bronwyn má situáciu pevne v rukách.“

Ani to nestihla dopovedať, keď sa z garáže ozval ohlušujúci rachot, až sa zatriasli steny. To spôsobilo, že zopár sklenených pohárov z horných policiek spadlo na zem a rozbilo sa na márne kúsky.

„Ak dovolíte, zdá sa, že zďaleka nie až tak pevne, ako by bolo žiaduce,“ podotkol Millard.

To už sme všetci bežali.

„Ostatní nech zostanú na miestach!“ stihla zaveliť slečna Peregrinová smerom do obývačky.

Vybehol som z kuchyne dole chodbou, Emma mi bola v päťách, zmysly som mal vďaka adrenalínu napäté. Netušil som, na čo sa mám pripraviť, keď otvorím dvere garáže. Dym? Krv? Znelo to ako výbuch, ale že nájdem rodičov a strýkov, ako zamdlene, ale inak pokojne odpočívajú na sedadlách auta, to som naozaj nečakal. Zadná náprava bola zakliesnená do zatvorených rolovacích dverí garáže a na betónovej dlážke sa ligotali kúsky rozbitých zadných svetiel. Motor bežal na voľnobeh.

Pred autom stála Bronwyn a z ruky jej visel odtrhnutý nárazník. „Ospravedlňujem sa. Netuším, čo sa stalo,“ hlesla a pustila nárazník z ruky, čo spôsobilo ďalší rachot.

Uvedomil som si, že ak sa tam nemáme udusiť, v prvom rade musím vypnúť motor. Oddelil som sa od ostatných a rozbehol sa k dverám na strane vodiča. Boli zamknuté. Samozrejme. Tí vnútri robili, čo mohli, aby sa k nim Bronwyn nedostala. Zaiste boli riadne vydesení.

„Ja ti otvorím,“ ponúkla sa Bronwyn. „Ustúp!“

Zaprela sa nohami do zeme a oboma rukami schytila kľučku na dverách auta.

„Čo myslíš, že...“ Nedopovedal som. Jediným mohutným myknutím dvere otvorila a zároveň vytrhla z pántov. Váha a zákon hybnosti zo svojej podstaty spôsobili, že dvere pokračovali v začatej dráhe, vymkli sa Bronwyn z rúk, preleteli vzduchom a z celej sily vrazili do náprotivnej steny. Hluk, ktorý tým spôsobili, ma takmer zrazil z nôh.

„Pánabeka,“ zahromžila Bronwyn do ticha, ktoré nasledovalo.

Garáž sa začínala podobáť na zbombardované domy, ktoré som videl vo vojnovom zničenom Londýne.

„Bronwyn!“ oborila sa na ňu Emma, ktorá si doteraz obomi rukami chránila hlavu. „Mohlo to niekoho zabiť!“

Zohol som sa a naklonil do diery, ktorá zostala po dverách, prestrčil ruku popri spiacom otcovi a vytiahol kľúče zo zapalovania. Mama sa mu

ochabnuto opierala o plece, kým on chrápal. Na zadnom sedadle spali v objatí strýkovia. Napriek hluku sa ani nehli. Bolo mi jasné, že jediný, čo ich mohlo tak dôkladne uspať, bol prášok z malíčka Matky Prach. Keď som sa znova vzpriamil, Bronwyn práve ukazovala ostatným vrecúško, v ktorom ho mala uložený, a vysvetľovala, ako sa to všetko zbehlo.

„Ten chlap tam vzadu,“ ukazovala na strýka Bobbyho, „videla som ho, ako vyťahuje, ten, no, to oné...“ Vytiahla z vrečka strýkov mobil.

„Mobilný telefón,“ povedal som za ňu.

„Presne to,“ prikývla a pokračovala. „Tak som mu ho vzala, ale nato sa všetci rozzúrili ako fretky, a ja... urobila som len, čo mi na kázala slečna Peregrinová...“

„Použila si prášok?“ spýtala sa slečna Peregrinová.

„Fúkla som to rovno na nich, ale nič to neurobilo. Jacobov tato naštartoval, ale namiesto toho, aby šiel dopredu, začal... on...“ Bronwyn ukazovala na zadok auta zakliesnený v garážových dverách, slová ju zrádzali.

Slečna Peregrinová ju potľapkala po ramene. „Áno, dušička, vidím. Zvládli ste to na výbornú.“

„Lepšie než na výbornú,“ odfrkol Enoch. „Rovno na druhú stranu steny.“

Za našimi chrbtami stáli v chodbe ostatné deti a prekvapene na nás zízali.

„Nevravela som vám, aby ste zostali na svojich miestach?“ prísne ich zahriakla slečna Peregrinová.

„Po tom, ako sme začuli ten rachot?“ spýtal sa Enoch.

„Prepáč mi to, Jacob,“ ospravedlňovala sa Bronwyn. „Začali vyvádzať a ja som nevedela, čo mám robiť. Ale neublížila som im, však nie?“

„Myslím, že nie.“ Poznal som účinky prášku na vlastnej koži, takže som vedel, že sladké driemoty, ktoré mojich príbuzných opantávali, neboli to najhoršie, čo sa im mohlo stať. „Dala by si mi strýkov telefón?“

Bronwyn mi ho hneď podala. Obrazovka bola popraskaná, no stále sa dalo rozoznať, čo je na nej. Keď sa rozsvietila, čítal som správy od tety:

Čo sa tam deje?

Kedy budeš doma?

Je všetko v poriadku??

A začiatok nedopísanej odpovede VOLAJ POLÍCIU od strýka Bobbyho, ktorý si zrejme v tej chvíli uvedomil, že môže zavolať aj sám. Keby nebola zasiahla Bronwyn. Ak by sa bola čo len trochu oneskorila, práve k nám mohli doraziť kukláči. Až sa mi stiahlo hrdlo pri pomyslení na to, ako málo stačilo, aby sa všetko zvrtno vo veľmi nebezpečnú a komplikovanú záležitosť. *Dopekla*, pomyslel som si pri pohľade na rozbité auto, zdemolované garážové dvere a otrieskanú stenu. *Ved' ono sa to už vlastne zvrtno.*

„Netrápte sa, Jacob,“ chlácholila ma slečna Peregrinová. „Zvládla som už aj horšie situácie.“ Potom obišla vozidlo, akoby odhadovala celkovú škodu. „Vaši príbuzní budú spokojne spať až do rána a podľa mňa by sme mali urobiť to isté.“

„Ale čo potom?“ spýtal som sa úzkostne a náhle som si uvedomil, ako veľmi sa potím. V garáži nebolo poriadne vetranie a od horúčavy sa tu takmer nedalo dýchať.

„Keď sa zobudia, vymažem im pamäť a strýkov pošleme domov.“

„Ale čo si pomyslia...“

„Vysvetlím im, že sme vzdialení európski príbuzní z otcovej strany a prišli sme sem, aby sme si uctili Abeovu pamiatku. A pokiaľ ide o to, že vás čaká lôžko na psychiatrii, povieme, že sa cítite omnoho lepšie a hospitalizácia nie je nutná.“

„Ale čo ak...“

„Nebojte sa, uveria tomu. Obyčajní sú vysoko ovplyvnitelní, obzvlášť bezprostredne po vymazaní pamäti. Keby som chcela, presvedčím ich, že sme spadli z mesiaca!“

„Slečna Peregrinová, môžete s tým, prosím vás, prestať?“

Usmiala sa. „Ospravedlňujem sa. Keď človek strávi toľko času na pozícii riaditeľky domova, vytrénuje ho to tak, aby vedel predvídať všetky otázky. Šetrí to čas. A teraz všetci pekne spať do obývačky, aby

sme prediskutovali program najbližších dní. Potrebujeme sa o prítomnosti toľko naučiť, a lepšiu príležitosť na to mať nebudeme.“

Zaháňala svojich zverencov späť do chodby, zatiaľ čo ju zasypávali otázkami a ponosami:

„Ako dlho zostaneme?“ pýtala sa Olive.

„Môžeme to tu ráno trochu preskúmať?“ pýtala sa Claire.

„Prv než zmiznem z povrchu zemskeho, rád by som niečo zjedol,“ ťažkal si Millard.

O chvíľu som zostal v garáži celkom sám. Váhavo som tam zotrval, lebo mi zrazu bolo ľúto nechať tam príbuzných stráviť noc, a tiež preto, lebo ma čoraz viac zmáhala úzkosť z možných následkov aktu vymazávania pamäti. Slečna Peregrinová to síce brala ako samozrejmosť, no tentoraz to mal byť omnoho väčší zásah ako naposledy v Londýne, keď ich pripravila o necelých desať minút spomienok. Čo ak sa jej nepodari vymazať všetko alebo toho vymaže priveľa? Čo ak otec príde aj o všetky svoje vedomosti o operencoch a mama zabudne po francúzsky?

Chvíľu som ich mlčky sledoval a cítil, ako mi na pleciah dosadá váha zodpovednosti. Náhle som si pripadal nepríjemne dospelý, zatiaľ čo členovia mojej rodiny – zraniteľní a krehkí, pokojne oddychujúci a trochu uslintaní – vyzerali ako bezbranné deti.

Musí existovať aj nejaký iný spôsob.

Do otvorených dverí nazrela Emma. „Všetko v poriadku? Bojím sa, že dôjde k vzbure, ak ich ihneď nenakrmiš.“

„Bolo mi divné nechať ich tu len tak,“ vysvetľoval som, posunkom naznačujúc, že hovorím o svojej rodine.

„Nikam ti neodídu a pochybujem, že im nejako pomôže, keď tu zostaneš stáť. Dostali takú dávku, že budú spať ako zarezaní do zajtrajšieho poludnia.“

„Viem... ja len... mám z toho zlý pocit.“

„Nemáš mať prečo.“ Podišla ku mne. „Nebola to tvoja vina. Ani trochu.“

Prikývol som. „Len je to celé také... smutné.“

„Čo máš na mysli?“

„To, že syn Abea Portmana sa vlastne nikdy nedozvie, aký úžasný človek bol jeho otec.“

Emma ma chytila za ruku a vklzla mi pod rameno. „Podľa mňa je oveľa smutnejšie, že sa nikdy nedozvie, aký úžasný človek je jeho vlastný syn.“

Práve som sa skláňal, že ju pobožkám, keď mi vo vrecku zazvonil strýkov mobil. Obaja sme sa strhli. Ako vysvitlo, bola to správa od mojej tety.

Je ten magor J konečne v cvokárni?

„Čo je to?“ spýtala sa Emma.

„Nič dôležité.“ Odložil som telefón späť do vrecka a zamieril som k dverám. Nápad ponechať mojich príbuzných ich osudu som zrazu považoval za celkom dobrý. „Pod, objednáme večeru.“

„Si si istý?“ spýtala sa.

„Stopercentne.“

Štukol som vypínačom a zatvoril za nami dvere.

Navrhol som, aby sme objednali pizzu. Vedel som o podniku, odkiaľ doručovali aj v neskorých nočných hodinách, no len niekoľko deciek vedelo, čo je pizza, o donáškovej službe nemal nikto z nich ani páru.

„Pripravia ju niekde inde a dovezú ju k tebe domov?“ ohromene si overoval Horace, akoby mu to pripadalo takmer škandalózne.

„Pizza – nejaká floridská špecialita?“ spýtala sa Bronwyn.

„Celkom nie,“ priznal som, „ale som presvedčený, že ti bude chutiť.“

Len čo som objednal to neuveriteľné množstvo pizze, usadili sme sa všetci v obývačke a čakali, kým nám ju dovezú. Slečna Peregrinová mi zašepkala do ucha: „*Podľa mňa nastal pravý čas na ten príhovor.*“ Ani len nepredstierala, že je zvedavá na môj názor. Odkasľala si a nahlas všetkým oznámila, že im chcem niečo povedať. Vstal som a spustil, aj keď dost rozpačito a len s malou nádejou, že tú improvizáciu nejako zvládnem.

„Som veľmi šťastný, že ste všetci tu. Nevieam, či tušíte, kam ma dnes rodičia viezli, ale poviem vám, nie je to tam veru veľmi príjemné. Teda...“ zháčil som sa, „niektorým ľuďom pobyt na tom mieste môže byť na osoh, ľuďom, ktorí trpia nejakou duševnou chorobou, no... Aby som to celé skrátil: keby ste dnes večer neprišli, bolo by to totálne na prd.“

Slečna Peregrinová sa zamračila.

„To skôr my by sme boli bez teba úplne... stratení,“ vyhrkla Bronwyn a prevínilo hodila pohľad na riaditeľku. „Len splácame dlh, čo u teba máme.“

„Uhm, nuž, vďaka. Veľká vďaka. Keď ste sa tam zjavili, fakt som si myslel, že sa mi sníva. Lebo odkedy som sa s vami zoznámil, netúžil som po ničom inom, len aby ste sem za mnou došli. Chápete, že som v prvej chvíli nemohol uveriť vlastným očiам. Fakt som si myslel, že je to sen. Ale k veci. V prvom rade, ste tu, a ja urobím všetko preto, aby ste sa tu cítili takí vítaní, ako som sa cítil ja vo vašej slučke.“ Kývol som hlavou a zadíval sa na koberec. Zrazu som si uvedomil, že na mňa všetci uprene hľadia. „Skrátka, super, že ste prišli, zbožňujem vás, koniec prejavu.“

„Aj my ťa zbožňujeme!“ vykrikla Claire, vyskočila z kresla a s otvorenou náručou sa na mňa vrhla. Vzápätí sa k nej pridali Olive a Bronwyn a o malú chvíľu všetci ostatní, takže som v tom obrovskom kľbku takmer prestal dýchať.

„Sme takí radi, že sme u teba,“ povedala Claire.

„A nie v Diablove slume,“ dodal Horace.

„To bude zábava!“ zapišťala Olive.

„Prepáč, že sme zdemolovali časť tvojho príbytku,“ ospravedlňovala sa Bronwyn.

„Ako to, že my?“ ohradil sa Enoch.

„Nemôžem dýchať,“ pípól som. „Hrozne ma tlačíte...“

Zovretie trocha povolilo, ale len toľko, aby som sa mohol nadýchnuť. Vzápätí sa do vzniknutej medzery prepchal Hugh a bodol ma prstom do hrude.

„Uvedomuješ si, že tu nie sme *všetci*, áno?“ Okolo hlavy mu zúrivo lietala jediná včela. Ostatní sa odsunuli, aby dopriali Hughovi

a jeho nahnevanej včele viac miesta. „Ja len, že keď si povedal, ako si rád, že sme sem všetci prišli, nuž... že tu všetci nie sme.“

Chvíľu mi trvalo, kým som pochopil, ako to myslí, no vzápätí som sa veľmi zahanbil. „Prepáč, Hugh. Nemyslel som to tak. Nemal som v úmysle vynechať Fionu.“

Sklopil oči k chľapatým pásikavým ponožkám. „Občas sa mi zdá, že na ňu okrem mňa všetci zabudli.“ Roztriasla sa mu dolná pera, no zatiaľ päste, aby to ovládol. „Nie je mŕtva, viem to.“

„Dúfam, že sa nemýliš.“

Vzdorovito mi pozrel do očí. „Nie je.“

„V poriadku. Nie je.“

„Hrozne mi chýba, Jacob.“

„Všetkým nám hrozne chýba,“ prikývol som. „Nemal som v úmysle vynechať ju z toho, ale nezabudol som na ňu.“

„Tvoje ospravedlnenie prijímam.“ Hugh si pošúchal dlaňami tvár, otočil sa na päte a odkráčal na chodbu.

„Neviem, či uveríš,“ podotkol Millard, „ale to, čo si videl, bol náramný progres.“

„Takmer s nikým sa nebaví,“ dodala Emma. „Je nahnevaný, ale odmieta si to priznať.“

„Vy si nemyslíte, že by Fiona mohla byť niekde nažive?“ spýtal som sa.

„Podľa mňa je to vysoko nepravdepodobné,“ vyhlásil Millard.

Slečna Peregrinová sykla a priložila si na ústa ukazovák – práve kráčala smerom k nám – a potom nás popchla, aby sme sa tuhšie zomkli. „Kontaktovali sme každú slučku, urobili sme všetko pre to, aby sa to roznieslo po celom svete Neobyčajných,“ šepla. „Rozposlali sme oznámenia, letáky, fotografie, detailný opis – dokonca som vyslala holubích skautov slečny Wrenovej, aby prehľadali les. No zatiaľ ju nenašli.“

Millard si vzdychol. „Keby bola nažive, určite by sa nám bola ozvala. Nie je to predsa až také ťažké.“

„Asi máš pravdu,“ zamyslel som sa. „Ale skúsil niekto hľadať jej... uhm...“

„Telo?“ dopovedal za mňa Millard.

„Millard, prosím vás!“ zahriakla ho slečna Peregrinová.

„Bol som azda indiskrétny? Mal som použiť menej expresívny výraz?“

„Najlepšie bude, ak budete držať jazyk za zubami,“ zasyčala naňho slečna Peregrinová.

Millard nebol bezcitný. Len mu veľmi nezáležalo na tom, ako sa pri ňom ostatní cítia.

„K pádu, ktorý Fiona s najväčšou pravdepodobnosťou neprežila,“ pokračoval Millard, „došlo v slučke slečny Wrenovej, ktorá už neexistuje. Aj keby tam Fionino telo bolo, nikto sa už k nemu nikdy nedostane.“

„Zvažovala som, či by sme nemali usporiadať rozlúčkový obrad,“ vzdychla slečna Peregrinová, „ale na túto tému nemôžem utrúsiť ani slovo bez toho, aby sa Hugh neprepadol do nového kruhu zúfalstva a depresie. Bojím sa oňho...“

„Odmieta prijať nové včelstvá,“ povedal Millard. „Vraj by tie, ktoré nepoznala Fiona, nemohol rovnako ľúbiť, takže mu zostala už len tá jediná včela a tá je, bez urážky, v pokročilom veku.“

„Zmena prostredia mu hádam prospeje.“

Sotva som dopovedal, zazvonil zvonček pri dverách. Nemohlo to byť lepšie načasované, keďže nálada sa pomaly, ale iste prepadávala pod bod mrazu.

Claire s Bronwyn sa vybrali dole chodbou za mnou, no slečna Peregrinová ich zahriakla. „Ani nápad! Na kontakt s Obyčajnými nie ste pripravené!“

Nemyslel som si, že by im pri stretnutí s chlapíkom, ktorý roznáša pizzu, niečo hrozilo – kým som neotvoril dvere, za ktorými stál chalan, s ktorým som kedysi chodil do školy a ktorého za hromadou škatúl s pizzou takmer nebolo vidieť.

„Deväťdesiatštyri šesťdesiat,“ zafučal a na znak toho, že sa poznáme, kývol hlavou. „Uf, čau, Portman?“

„Justin. Čau.“

Volal sa Justin Pemperton, aj keď mu všetci hovorili Pampers. Patril k bande vyháňených skejterov, ktorí väčšinu času okupovali parkovisko za školou.

„Vyzeráš v pohode,“ prehodil. „Akože ti je už, uhm, lepšie?“

„Ako to myslíš?“ spýtal som sa, hoci som ani trochu netúžil poznať odpoveď a čo najrýchlejšie som odratúval peniaze. (Prekutral som zásuvku v bielizníku rodičov, kde, ako som vedel, mali vždy schovaných niekoľko stovák.)

„Ja len, počul som, že tá to, uhm, riadne strihlo. Bez urážky.“

„Aha, nič také,“ pokrútil som hlavou. „Som v pohode.“

„Na parádu,“ pokyvoval hlavou ako bábka. „Ja len, že som počul, že...“

Zamrzol uprostred vety. Zvnútra domu sa ozval smiech.

„Máš u seba partiu?“

Vzal som si pizze a strčil mu do ruky bankovky. „Hej, niečo na ten spôsob. Drobné si nechaj.“

„Aj baby?“ natáhal krk, aby dovidel dovnútra, no vyblokoval som ho. „O hodku končím. Môžem priniesť nejaké pivo alebo tak...“

Nikdy som netúžil, aby niekto vypadol z nášho prahu rýchlejšie.

„Prepáč, ale je to súkromná akcia.“

Zdalo sa, že to naňho urobilo dojem. „Dávaš to na parádu, kámo!“ Zodvihol dlaň, aby si so mnou tleskol, potom si uvedomil, že mám plné ruky, a tak dlaň zovrel v päst a zatriasol ňou. „Vidíme sa o týždeň, Portman.“

„O týždeň?“

„Škola, kámo. Ty kde žiješ?“ zachechtal sa a rozbehol sa k svojmu autu, neveriacky krútiac hlavou.

Všetky rozhovory uviazli vo chvíli, keď každý dostal prídelenú pizzu. Celé tri minúty nebolo počuť nič než mlaskanie a občasné slasťné vzdychy. Vo chvíľke pokoja som si v duchu znovu prehrával Justinove slová. O týž-

deň sa začína škola a ja som na to úplne zabudol. Hoci pred tým, ako ma moji rodičia oficiálne vyhlásili za blázna a rozhodli sa dať ma zavrieť na psychiatriu, som to mal vymyslené tak, že najprv dokončím školu a až potom odídem do Londýna, aby som mohol byť s Emmou a s ostatnými. No svet, ktorý sa zdal taký nedostupný, znenazdajky zakotvil v našom dome a za jednu jedínú noc bolo zrazu všetko inak. Moji priatelia sa mohli slobodne pohybovať kdekoľvek (a v ktoromkoľvek čase). Vedel som si vôbec predstaviť, že počas nekonečných hodín kysnem niekde v lavici, na krúžkoch či v školskej jedálni, zatiaľ čo oni si užívajú život?

Zrejme nevedel, no v tej chvíli bolo na mňa všetkého akosi priveľa. Na kolenách som držal škatuľu s načatou pizzou a z predstavy, čo všetko sa zrazu stalo možným, som bol úplne ohromený. Škola sa začína až o týždeň. Mám kopu času. Stačí, ak dojem pizzu a budem si užívať prítomnosť svojich najlepších kamošov.

„Toto je najlepšie jedlo na svete!“ vyhlásila nadšene Claire s ústami zalepenými roztekajúcim sa syrom. „Odteraz to jedávam každý deň!“

„Len si poslúž, a o týždeň je po tebe,“ vyhlásil Horace a s dôkladnou precíznosťou odstraňoval zo svojho kúska pizze olivy. „Je v tom viacej sodíka než v Mŕtvom mori.“

„Bojíš sa že priberieš?“ zachechtal sa Enoch. „Tučný Horace. To by bol pohľad!“

„Skôr, že ma nafúkne,“ ohradil sa Horace. „Mám na mieru ušitý oblek, nie vrece ako ty.“

Enoch sklopil oči k svojmu oblečeniu – košeli bez goliera pod čierou vestou, otrhaným čiernym nohaviciam a patentným koženým topánkam, ktoré dávno stratili lesk. „Zohnal som to v *Parriři*,“ predniesol s prehnaným francúzskym prízvukom, „od chlapíka, ktorý sa neuveriteľne vyznal v móde. Už to nepotreboval.“

„Lebo umrel,“ dodala Claire a znechutene zošpúlila pery.

„Ak chceš zohnať oblečenie z druhej ruky, lepšie miesto ako pohrebný ústav nepoznám,“ vysvetľoval Enoch a odhryzol si riadny kus pizze. „Akurát sa človek musí poponáhľať, aby to stihol skôr, než sa tá prvá ruka začne rozkladať.“

„A mám po chuti,“ odul sa Horace a odsunul od seba tanier.

„Okamžite to dojedzte,“ zahriakla ho slečna Peregrinová. „Jedlom sa nemrhá.“

Horace vzdychol a znova sa natiahol za tanierom. „Občas fakt závidím Nullingsovi. Ten by mohol pribrať aj sto kíľ, a nikto by si nič nevšimol.“

„Som štíhly, keby ťa to zaujímal,“ ozval sa Millard a vydal zvuk, ktorý nemohol byť ničím iným, len plesnutím dlane po obnaženom bruchu. „Poď si na mňa siahnúť, ak mi neveríš.“

„Ďakujem, ale to si fakt radšej nechám ujsť.“

„Pri všetkých poľných vtákoch, Millard! Ihneď sa oblečte!“ pobúrene ho napomenula slečna Peregrinová. „Už ste zabudli, čo sme si povedali o neprístojnom obnažovaní sa?“

„Čo je na tom? Veď ma nikto nevidí?“ ohradil sa Millard.

„Je to nevkusné.“

„Ale keď je tu tak hrozne horúco!“

„To by stačilo, pán Nullings!“

Millard sa so zafúcaním zodvihol z gauča, zašomral čosi o nezniteľne prudérnych nafúkancoch a odšuchtal sa von z obývačky. O minútu bol naspäť a okolo pása mal nedbalo omotaný uterák. Slečna Peregrinová jeho nápad ani náznakom neschválila a poslala ho prezliecť sa. Keď sa vrátil po druhý raz, bol oblečený naozaj dôkladne. Rozpoznal som veci zo svojej skrine: turistické topánky, vlnené nohavice, kabát, šál, čapicu a rukavice.

„Takto sa uvaríš!“ skonštatovala pri pohľade naňho Bronwyn.

„Ale aspoň nikoho nebude obťažovať predstava, že tu sedím, ako ma pánboh stvoril,“ precedil pomedzi zuby, čo poriadne nazlostilo slečnu P. Presne tak, ako to zamýšľal. Vyhlásila, že radšej skontroluje, či je všetko v poriadku, a vypochoďovala na chodbu.

Smiech, ktorý sme všetci dusili v sebe, mohol konečne slobodne prepuknúť.

„Videli ste, ako sa zatvárala?“ pišťal Enoch. „Myslel som, že ťa zabije, Nullings!“

Bolo jasné, že vzťah medzi slečnou Peregrinovou a jej zverencami sa zásadne zmenil. Správali sa čoraz viac ako tínedžeri – ozajstní tínedžeri, ktorí všemožne spochybňovali jej autoritu.

„Ste odporní! Ihneď s tým prestaňte,“ okríkla ich Claire.

Nuž, očividne jej autoritu nespochybňovali všetci.

„Tebe nelezie na nervy, ako nás neprestajne poučuje? Ako komentuje každú maličkosť?“ spýtal sa Millard.

„*Každú maličkosť!*“ Enoch vyprskol do rehotu. „Čo iné by mal Millard, ak nie... *au!*“ Claire ho uhryzla do pleca zadnými ústami. Kým si šúchal boľavé miesto, povedala: „Nie, nelezie mi to na nervy. Mala pravdu. Nemáš sa tu pre nič za nič presúšať nahý. Zvlášť, keď sú tu aj dievčatá.“

„Doparoma s vami!“ ofučal sa Millard. „Je tu ešte niekto, komu to vadí?“

Ruky zodvihli všetky dievčatá.

„Dobre,“ porazenecky vzdychol Millard. „Pousilujem sa byť pri každej príležitosti patrične zaodetý, aby som neriskoval, že azda niekoho pohorší holá pravda o stavbe ľudského tela.“

Hovorili sme a hovorili. Toľko sme si toho museli povedať. Tak samozrejme sme nadviazali na niekdajšiu dôvernú blízkosť, až sa nám zdalo, akoby sme sa rozlúčili sotva pred niekoľkými dňami, hoci to bolo takmer šesť týždňov. Za ten čas sa udialo mnoho vecí – predovšetkým na ich strane – o ktorých som mal vďaka Emminým listom aspoň nejaké informácie. Jeden po druhom mi rozprávali o neuveriteľných dobrodružstvách, ktoré zažili, keď skúmali možnosti *Panlooptikonu* – hoci mali dovolené preskúmať len tie slučky, ktoré preverili a označili za bezpečné ymbryny, keďže nikto nemohol ani len tušiť, čo všetko sa za jednotlivými dverami skrýva.

Navštívili slučku v starobyľom Mongolsku, kde natrafili na pastiera, ktorý hovoril jazykom oviec, takže na to, aby zvládol stádo, nepotreboval ani psa, ani palicu. Stačil mu jeho vlastný hlas. Oliviným obľúbeným miestom sa stalo pohorie Atlas v severnej Afrike, kde v malej usadlosti

žili ľudia, ktorí sa vznášali presne ako ona. Celé miesto chránili siete, preto nikto nepotreboval ťažidlá, aby sa držal pri zemi, a všetci sa pohybovali obrovskými skokmi, ako astronauti v bezváhovom stave. Veľmi si obľúbili aj jednu slucku v Amazónii: fantastické mesto uprostred džungle z kmeňov, koreňov a konárov stromov, dômyselne posplietanych tak, že tvorili cesty, mosty a obydlia. Neobyčajní, ktorí tam žili, ovládali život rastlín podobne, ako to vedela Fiona – čo Hugh absolútne nezvládol a takmer hneď sa vrátil do Diablovho slumu.

„Bolo tam horúco ako v pekle. A ten dotieravý hmyz,“ sťažoval sa Millard, „ale ľudia tam boli úžasne milí a naučili nás, ako vyrábajú z rastlinných látok lieky.“

„Predstav si, že aj na ryby používali špeciálnu látku, ktorá ich ochromila, ale nezabila,“ dodala Emma, „takže si z tých omráčených rýb jednoducho povyberali tie, ktoré chceli, a ostatné nechali žiť. Jednoducho úžas!“

„Ale boli sme aj na iných miestach, však?“ ozvala sa Bronwyn. „Ukáž Jacobovi svoje fotky.“

Emma, sediaca na pohovke vedľa mňa, zrazu vyskočila, aby ich priniesla z kufra. O chvíľu sa vrátila s kôpkou snímok v ruke a všetci sme sa zhŕkli vo svetle stojacej lampy, aby sme si ich pozreli.

„Fotím iba krátko. Nie sú bohvieako vydarené. Vlastne sa to ešte len učím...“

„Zbytočná skromnosť,“ zareagoval som. „Tie, čo si mi poslala spolu s listami, boli skvelé.“

„Uf, na tie som takmer zabudla.“

Emma sa nikdy veľmi nevystatovala, no nemala problém pochváliť sa za niečo, čo sa jej podarilo. To, že prezentovala svoje fotky s takou ostýchavosťou, znamenalo, že latka, ktorú si nastavila, je riadne vysoko a že urobí všetko preto, aby ju dosiahla. Našťastie pre nás oboch – keďže absolútne neviem predstierať nadšenie, ak ho necítim – bola prirodzený talent. No hoci kompozícia a expozícia nemali chybu (aspoň podľa mňa, hoci nie som nijaký odborník), to, čo robilo jej snímky zaujímavými, boli hlavne objekty a scény, ktoré zachytila – silné, no zároveň hrozné.

Na prvej fotografii pózoval asi tucet ľudí vo viktoriánskych šatách. Boli uvoľnení, akoby sa vybrali na piknik v parku, hoci postávali na šikmých strechách domov, ktoré vyzerali, že sa po nich pred chvíľou prehnal uháňajúci obor.

„Zemetrasenie v Čile,“ vysvetľovala Emma. „Bohužiaľ, nie je to na archivačnom papieri, takže po odchode z Diablovho slumu hrozne zostarol.“

Vybrala z kôpky ďalší obrázok: vlak, ktorý sa vykoľajil a prevrátil nabok. Okolo neho postávali alebo posedávali deti – zrejme Neobyčajní – všetky usmiate a šťastné, akoby lepšiu zábavu nezažili.

„Havária vlaku,“ vysvetľoval Millard, „ktorý prevážal nejakú výbušnú chemikáliu. Pár minút po tom, ako sme sa pri ňom odfotili, sme z bezpečnej vzdialenosti pozorovali, ako sa vznietil. Celé to vybuchlo. Paráda!“

„To ste sa len tak túlali?“ spýtal som sa. „Nezdá sa, že by tam bolo viac zábavy než v tej amazonskej slučke.“

„Pomáhali sme Sharonovi,“ povedal Millard. „Spomínaš si naňho – ten dlhán v čiernom plášti s člnom, ktorý nás prevážal v Diablovom slume? Čo sa kamošil s potkanmi?“

„Ako by som mohol zabudnúť?“

„Pracuje na novej, vylepšenej verzii jednej zo svojich atrakcií – má sa to volať *Hlad a Hrôza* –, pričom využíva slučky v *Panlooptikone*. Poprosil nás, či by sme nedali testovacie kolo. Okrem zemetrasenia v Čile a toho vykoľajeného vlaku tam má ešte jedno mesto v Portugalsku, kde padá krvavý dážď.“

„To akože naozaj?“ zhíkol som.

„To som radšej vynechala,“ striasla sa Emma.

„A dobre si spravila. Nedalo sa to vyprať. Všetko, čo som tam mal na sebe, som musel vyhodiť.“

„Jednoznačne ste si užili omnoho viacej zábavy než ja,“ vzdychol som. „Ak to dobre počítam, za ten čas, čo som vás nevidel, som vytiahol päty z domu asi šesťkrát.“

„Dúfam, že sa to teraz zmení,“ vzdychla Bronwyn. „Vždy som túžila vidieť Ameriku – predovšetkým súčasnú. Ako ďaleko je odtiaľto do New Yorku?“

„Dost' ďaleko,“ nerád som jej kazil radosť. „Smola.“

„Aká škoda,“ vzdychla a skleslo sa oprela na pohovke.

„Ja by som rada navštívila mestečko Muncie v štáte Indiana,“ ozvala sa Olive. „V sprievodcovi sa píše, že kým človek neuvidí Muncie, akoby nežil.“

„V akom sprievodcovi?“

„*Neobyčajná planéta: Severná Amerika*,“ strčila mi pred nos knihu v ošúchanom zelenom obale. „Turistický sprievodca pre Neobyčajných. Píše sa tu, že Muncie sa už šiesty rok drží na prvom mieste celosvetového rebríčka Najobyčajnejších miest. Akože nič obyčajnejšie a priemernejšie ani neexistuje.“

„Pozri sa, kedy to vyšlo. Máš úplne neaktuálne informácie,“ odfrkol Millard. „Tá kniha ti je, s najväčšou pravdepodobnosťou, absolútne nanič.“

Olive ho odignorovala. „Predstavte si, že sa tam nikdy nestalo nič nezvyčajné. Ani štipka neobyčajnosti. Nikdy. Nič.“

„Nie každého fascinujú Obyčajní tak ako teba,“ namietol Horace. „Stavím sa, že to tam bude skrz naskrz prelezené Neobyčajnými. Prekliati turisti.“

Bosonohá Olive preplávala vzduchom ponad konferenčný stolík k pohovke a spustila mi tú knihu do lona. Otvorenú na stránke s jediným ubytovacím zariadením v okolí Muncie, ktoré bolo uspôsobené pre neobyčajných návštevníkov. Ten dom mal čudný názov – *Klaunove ústa* – a nachádzal sa v slučke na okraji mesta. Verný svojmu menu naozaj ponúkal ubytovanie v obrovskej klaunskej hlave vyrobenej z lepenky.

Striasol som sa a knihu som zavrel.

„Ak máte chuť na niečo nanajvýš obyčajné, nemusíme sa trepať až do Indiany,“ povedal som. „Aj tu v Englewoode je obyčajného viac než dost', to mi verte.“

„Vy si robte, čo chcete,“ zahlásil Enoch. „Môj plán na najbližších pár týždňov je každý deň spať do obeda a popoludnie stráviť na pláži s nohami zahrabanými do piesku.“

„Skvelý nápad!“ zvýskla Emma. „Je tu niekde nablízku pláž?“

„Hneď cez ulicu,“ oznámil som.

Emme sa rozžiarili oči.

„Neznášam pláže,“ odula sa Olive. „Nikdy sa tam nemôžem vyzuť, a to nie je nijaká zábava.“

„Mohli by sme ťa uviazať o kameň blízko pri vode,“ navrhla Claire.

„Neviem sa dočkať,“ namosúrene zahundrala Olive, vzala mi knihu z rúk a odplachtla do rohu obývačky. „Jednoducho pôjdem do Muncie sama. A vy sa tu, pre mňa za mňa, dajte hoc aj vypchať.“

„To si vyhodte z hlavy.“ Do obývačky vstúpila slečna Peregrinová. Napadlo mi, či celý čas nenačúvala na chodbe, a nijaká kontrola bezpečnosti sa vlastne nekonala. „Súhlasím, že si všetci zaslúžite poriadny oddych, to každopádne. Nezabúdajte však, že máme aj isté povinnosti a nemôžeme si dovoliť tento vzácny čas len tak prehajdákať.“

„Čože!“ vyskočil Enoch. „Jasne si pamätám, ako ste vraveli, že sme tu na dovolenke.“

„Pracovnej dovolenke. Nemôžeme si dovoliť nevyužiť vzdelávací potenciál tohto pobytu.“

Slovo *vzdelávací* si vyslúžilo prejavy neskrývaného pobúrenia a sklamaní.

„Akože nemáme dosť vyučovania?“ otrávene zatiahla Olive. „Za každým mi z toho ide puknúť hlava.“

Slečna Peregrinová prevrátila Olive varovným pohľadom a svižne vkročila do stredu miestnosti. „Už nijaké sťažnosti,“ uzavrela. „Ak sa vám podarí naplno využiť úžasné možnosti slobodného pohybu, ktoré sa vám naskytli, môžete významnou mierou prispieť k obnove sveta Neobyčajných. A jedného dňa – samozrejme, po riadnej príprave – sa môžete stať vyslancami na mnohých ďalších miestach, kde žijú Neobyčajní. Prieskumníkmi nových slučiek a neprebádaných území. Plánovačmi a kartografmi, vodcami a staviteľmi – hybnou silou obnovy

nášho sveta, čím sa na znovuzrodení sveta Neobyčajných podpíšete rovnako zásadným spôsobom, ako ste sa podpísali na porážke Nemŕtvych. Nevravte mi, že po tom netúžite.“

„Samozrejme, že áno,“ ozvala sa Emma. „Ale ako to súvisí s touto dovolenkou?“

„Skôr ako sa pustíte do týchto náročných úloh, potrebujete sa naučiť, ako to chodí v tomto svete. V súčasnosti. V Amerike. Dôkladne sa oboznámiť s realiami, zvláštnosťami a zvykmi, a to do takej miery, aby nikto neuhádol, že nepatríte medzi Obyčajných. Ak to nezvládnete, ohrozíte nielen svoj život, ale aj životy nás ostatných.“

„Chcete, aby sme... Čo vlastne?“ spýtal sa Horace. „Aby sme absolvovali kurz obyčajnosti?“

„Presne tak. Bola by som rada, keby ste sa za čas strávený na tomto mieste čo najviac naučili. A nie sa vypekali na slnku. Okrem toho, mám pre vás skvelého učiteľa.“ Slečna Peregrinová sa s úsmevom obrátila ku mne. „Pán Portman, môžem vás požiadať, aby ste sa láskavo zhostili tejto úlohy?“

„Ja?“ vyhrkol som prekvapene. „Neviem, či som ten pravý odborník na obyčajnosť. Zrejme nebude náhoda, že sa najlepšie cítim práve s vami.“

„Slečna Peregrinová má pravdu,“ ozvala sa Emma. „Potrebujeme ňu. Prežil si tu celý svoj život. A hoci si jedným z nás, vyrástol si ako Obyčajný.“

„Uhm, bol som síce pripravený stráviť najbližších pár týždňov v cele s čalúnenými stenami, no keďže nič také nehrozí, hádam by som vás mohol niečo naučiť.“

„Kurz obyčajnosti!“ zapišťala Olive. „To bude zábava!“

„Je toho ale veľmi veľa, čo by sme mali prebrať,“ zamračil som sa. „Ani neviem, kde začať.“

„Hlavne treba začať až zajtra ráno,“ zahlásila slečna Peregrinová. „Dnes je už neskoro, a ešte potrebujeme každého niekam uložiť.“

Mala pravdu – noc sa chýlila k polnoci a už ubehlo dobrých dvadsať hodín (a nejakých stotridsať rokov), odkedy moji priatelia odišli

z Diablovho slumu. Všetci sme boli unavení. Každému som našiel miesto na spanie: v hostóvskej, na pohovkách a divánoch, aj v kómore pod schodmi, kde sme Enochovi urobili hniezdo z posteľných prikrývok, lebo tak to mal najradšej – po tme a na mäkkom. Slečne Peregrinovej som ponúkol manželskú posteľ v rodičovskej spálni, keďže ju túto noc nepotrebovali, no odmietla. „Cením si to, ale radšej tam dáme Bronwyn so slečnou Bloomovou. Ja zostanem hore, pre každý prípad.“ Zadívala sa mi hlboko do očí, akoby vravela: *Viete, čo tým myslím.* Mal som čo robiť, aby som neprevrátil oči. A nevyhrkol: *Nemusíte si robiť starosti, nikam sa s Emmou neponáhľame.* Dofrasa, čo je ju vlastne do toho? Bol som taký napajedený, že len čo odišla, aby uložila Olive s Claire, šiel som za Emmou. „Chceš vidieť moju izbu?“

„Jednoznačne,“ odpovedala bez zaváhania, a tak sme spolu vyklí- zli na chodbu a po schodoch do podkrovia.

Z hostóvskej izby na prízemí som počul, ako slečna Peregrinová spieva akúsi smutnú uspávančku. Ako všetky neobyčajné uspávanky, aj táto bola žalostná a nekonečne dlhá – šlo o akúsi ságu o dievčatku, ktoré nemalo okrem duchov nijakých iných kamarátov –, čo znamenalo, že nám zostalo aspoň pár minút, kým sa slečna Peregrinová začne po Emme zháňať.

„Mám tam neporiadok,“ varoval som vopred Emmu.

„V domove nás spolu spávalo dvadsaťštyri dievčat,“ oznámila mi sucho. „Mňa už nič neprekvapí.“

Vybehli sme po schodoch do mojej izby. Zažal som. Emme prekvapene klesla sánka.

„Čo to *všetko* je?“

„Uf,“ zháčil som sa a pochopil, že to asi nebol najlepší nápad. Kým Emme vysvetlím, čo je čo, prideme o tých niekoľko vzácnych minút, ktoré sme mohli stráviť omnoho príjemnejšie.

To *všetko*, na čo Emma narážala, neboli *veci*. Boli to *zbierky*. A mal som ich – vystavené na poličkách, ktoré zdobili všetky štyri steny mojej

izby – naozaj dosť. Nikdy by som o sebe nepovedal, že som nejaký sysel – symptómy patologického zhromažďovania vecí som tiež nevykazoval –, no zbieranie vecí bolo pre mňa spôsobom, ako som sa v detstve vyrovnával s pocitom osamelosti. Ak je vašim jediným priateľom sedemdesiatpäťročný dedo, zvyknete tráviť čas tak, ako ho trávievajú starci, čo v našom prípade znamenalo, že sme sa každé sobotné ráno vydali na nejakú burzu alebo blší trh. (A hoci bol dedo Portman vo svete Neobyčajných vojnový hrdina a nebojácny lovec Bezduchých, v tom obyčajnom ho len máločo vedelo nadchnúť viac než zjednávanie lepšej ceny.)

Na každom trhu som si mohol vybrať jednu vec za menej ako päťdesiat centov. Vynásobené počtom miest, ktoré sme za jeden víkend stihli, to znamenalo, že som počas desaťročí nazhromaždil úctyhodný počet starých gramofónových platní, antikvárných detektívok, časopisov MAD a mnohých iných zjavne bezcenných vecí, ktoré sa ako najvzácnejšie poklady vynímali na policiach. Napriek opakovaným žiadostiam rodičov, aby som sa toho všetkého, alebo aspoň väčšiny tých vecí, zbavil – a niekoľkým naoko vážne mieneným pokusom z mojej strany –, som to nikdy neurobil. Náš dom bol taký obrovský a taký neuveriteľne sterilný, že ma prázdny priestor desil, a preto som aspoň v jedinej izbe, nad ktorou som mal akú-takú kontrolu, každé miesto niečím zaplnil. A to nielen poličkami. Jednu stenu som napríklad poplepal mapami a druhú obalmi zo starých elpéčiek.

„Páni! Musíš byť blázon do muziky!“ Emma sa ma pustila a pristúpila k stene, ktorú ako rybie šupiny pokrývali obaly platní. Nikdy som tak neľutoval, že je v mojej izbe toľko zaujímavých vecí.

„Asi ako každý,“ prehodil som nedbalo.

„Každý si netapetuje steny obalmi z gramofónových platní,“ usmiala sa.

„Bavia ma najmä staršie veci,“ vysvetľoval som.

„Mňa tiež,“ prikývla. „Tie nové skupiny neznášam. Robia strašný hluk, a tie ich účesy...“ Dotkla sa obalu albumu *Meet the Beatles!* a pokrčila nosom.

„Ale veď tento vyšiel... tuším pred päťdesiatimi rokmi?“

„Veď hovorím. Nikdy si nevraľ, že máš tak rád hudbu.“ Kráčala popri stene a zľahka sa dotýkala obalov a ostatných vecí. „Tolko toho o tebe ešte neviem...“

„Rozumiem,“ prikývol som. „Aj ja mám občas pocit, že sa dokonale poznáme, a potom si uvedomím, že sme sa vlastne sotva zoznámili.“

„Veď sme na to doteraz takmer vôbec nemali čas. Mali sme čo robiť, aby sme prežili, zachránili ymbrynky a tak. Ale teraz ho máme, však?“

Máme čas. Kedykoľvek som tie slová počul, niečo sa vo mne rozvibrovalo tušením nekonečných možností.

„Pusti mi niečo,“ poprosila Emma a kývla hlavou k stene. „Čokoľvek, čo máš najradšej.“

„Ani neviem, či mám niečo najradšej,“ povedal som. „Je toho veľa, čo sa mi páči.“

„Zatancujme si. Vyber niečo na tancovanie.“

Usmiala sa a znovu si začala obzerať veci v mojej izbe. Na chvíľu som sa zamyslel a potom som vybral Neila Younga, *Harvest Moon*. Vybral som platňu z obalu, opatrne som ju položil na gramofón a sústredene umiestnil ihlu medzi tretiu a štvrtú skladbu. Ozvalo sa známe zapraskanie a vzápätí prvé tóny skladby, zádumčivej a clivej. Dúfal som, že za mnou príde do stredu izby, kde som pre nás urobil trocha miesta, no Emma ohromene zastala pred stenou pokrytou mapami. Bolo ich tam neskutočne veľa, ponaliepaných jedna cez druhú, v niekoľkých vrstvách zakrývali celú stenu od dlážky až po strop – mapy sveta, miest, železničných tratí a podzemných dráh, mapy vytrhnuté z časopisov *National Geographic*.

„To je *úchvatné*, Jacob.“

„Často som si predstavoval, že som niekde inde,“ vysvetľoval som jej.

„Aj ja.“

Podišla k mojej posteli, ktorá bola pritisnutá k ďalšej stene pokrytej mapami, a vyliezla na ňu, aby si tie mapy obzrela zblízka.

„Občas si spomeniem, že máš iba šesťnásť,“ povedala. „*Skutočných* šesťnásť. A vtedy vôbec nechápem...“

Otočila sa a s úžasom sa mi zadívala do očí.

„Ako to myslíš?“

„Neviem. Je to také zvláštne. Jednoducho neviem uveriť, že máš naozaj *šestnásť*...“

„Ani ja, že ty máš deväťdesiatosem.“

„*Osemdesiatosem*.“

„Odvolávam. *Osemdesiatosem* by som ti veril.“

Zasmiala sa, pokrútila hlavou a znova sa zadívala na mapy.

„Poď sem ku mne.“ Natiahol som k nej ruku. „Zatancuj si so mnou.“

Zdalo sa, že ma nepočuje. Práve si prezerala tú časť steny, ktorú sme polepili spolu s dedom, keď som mal osem alebo deväť rokov. Niektoré z máp boli jednoducho načarbané na čokoľvek, čo sme mali poruke, od milimetrového papiera až po baliaci. Strávili sme nad nimi nejedno letné popoludnie, vymýšľali si vlastné kartografické symboly, ilustrovali ich po okrajoch obrázkami fantastických príšer a bájných zvierat. Často sme skutočným miestam dávali vlastné, vymyslené názvy. Keď som si uvedomil, na čo sa vlastne díva, zovrelo mi srdce.

„To je Abeovo písmo?“ spýtala sa.

„Trávili sme spolu veľa času. Vlastne bol v tom čase môj najlepší kamoš.“

Emma prikývla. „Aj môj.“ Bruškom prsta sa opatrne dotkla slova, ktoré napísal – *Jazero Okeechobee* – potom sa odvrátila a zliezla z posteľe. „Ale to už bolo veľmi dávno.“

Pristúpila ku mne, vzala ma za ruky a oprela si hlavu o moje plece. Pomaly sme sa knísali v rytme hudby.

„Prepáč,“ hlesla. „Nebola som na to pripravená.“

„Chápem. Boli ste spolu tak dlho. A ty si zrazu tu...“

Cítil som, ako nesúhlasne potriasla hlavou. *Nepokazme si to*. Vyslobodila si dlane a objala ma okolo pása. Sklonil som hlavu a lícom som sa dotkol jej čela.

„Aj teraz si predstavuješ, že si niekde inde?“

„Už nie,“ šepol som. „Tuším prvý raz za všetky tie roky som šťastný tu, kde som.“

„Ja tiež,“ zodvihla ku mne tvár. Pobožkal som ju.

Tancovali sme a bozkávali sme sa až do konca pesničky. Aj vtedy, keď hudbu vystriedal prázdny sykot platne. Ani jednému z nás sa nechcelo opustiť túto nádhernú chvíľu. Usiloval som sa zabudnúť na čudný zvrat udalostí a na to, ako som sa cítil, keď spomenula starého otca. Potrebovala sa s tým vyrovnáť, tak som to vnímal. Aj keď som tomu celkom nerozumel.

Najdôležitejšie je, že sme spolu a v bezpečí, vravel som si v duchu. A to bolo viac než dosť. Rozhodne viac, než sme kedy mali. Už sme nemuseli rátať minúty, desiac sa chvíle, keď sa mi pod rukami rozpadne na prach. Ani báť sa lietadiel, ktoré okolo nás rozsievali bomby, oheň a smrť. Za dverami nečíhal nijaký Bezduchý. A hoci som netušil, čo nás v budúcnosti čaká, v tejto chvíli stačilo, že nejakú budúcnosť vôbec máme.

Z prízemia som začul hlas slečny P. Obaja sme sa strhli.

„Uvidíme sa zajtra,“ šepla mi do ucha. „Dobrá noc, Jacob.“

Ešte raz sme sa pobozkali. Mal som pocit, akoby mi telom prebehol elektrický prúd a každá bunka v ňom sa rozvibrovala zvláštnym nepokojom. Emma vykĺzla z dverí mojej izby a ja som po prvý raz, odkedy sem prišli moji priatelia, osamel.

V tú noc som takmer nespál. Ani nie tak preto, že Hugh, ktorý sa zložil na dlážke v mojej izbe, hrozne chrápal, ako preto, že mi trešťala hlava plná neistôt a nových možností. Z Diablovho slumu som odišiel, lebo som sa tak rozhodol sám; dokončenie školy a záchrana vzťahu s rodičmi mi za pár ďalších rokov strávených v Englewoode naozaj stála. Bolo mi síce jasné, že to bude utrpenie, najmä keď Emma a všetci moji priatelia mali zostať uväznení v slučke na opačnej strane Atlantiku.

Táto jediná noc všetko zmenila. Zrazu sa zdalo, že už nemusím na nič čakať. Že si nemusím vybrať jedno za cenu toho druhého, obyčajný alebo neobyčajný, tento alebo ten druhý život. Chcel som, a potreboval, oboje – hoci nie v rovnakej miere. Pokiaľ išlo o kariéru, nemal som nijaké ambície, ako si ich obyčajne ľudia stanovujú. Spojiť svoj

život s niekým, kto by mi nerozumel, mať deti, pred ktorými by som musel tajiť polovicu svojho života ako dedo, po tom som tiež netúžil.

Na druhej strane som odmietal žiť ako niekto, kto nemá ani matritu – ktovie, ako by vyzeralo, keby som si do životopisu napísal *krotiteľ Bezduchých* – a hoci mama s otcom zďaleka nespĺňali kritériá na cenu Vzorní rodičia, ani ich som zo svojho života nechcel celkom vypustiť. Ani prerušiť všetky kontakty s obyčajným svetom do takej miery, že by som mu prestal rozumieť. Neobyčajný svet bol úžasný a vedel som, že bez neho by môj život už nikdy nebol úplný, no žiť v ňom bolo tiež neobyčajne náročné a zahlcujúce. V záujme dlhodobého udržateľného duševného zdravia som jednoznačne potreboval kontakt aj s tým obyčajným. Potreboval som rovnováhu oboch.

Takže: najbližších pár rokov sa zrejme nebudem musieť cítiť ako väzeň čakajúci na vyslobodenie. Možno budem môcť byť s Emmou a ostatnými priateľmi a *zároveň* nestratiť domov ani rodinu. Emma by dokonca mohla so mnou chodiť do školy. Vlastne aj všetci ostatní! Mohli by sme spolu chodiť do jednej triedy, sedávať spolu pri obede, navštevovať stupídne školské akcie a večierky. Samozrejme – kde inde by sa mohli naučiť, ako to chodí v živote obyčajných tínedžerov, ak nie na strednej? Jeden školský rok – a môžu sa pokojne vydávať za Obyčajných (veď aj ja som to nakoniec celkom slušne zvládol, no nie?), nech by sa rozhodli navštíviť ktorýkoľvek z úžasných svetov neobyčajnej Ameriky. A keď nám zvýši čas, môžeme zabehnúť do Diablovho slumu a pomôcť s rekonštrukciou slučiek a so všetkým, čo bude treba, aby sme svet Neobyčajných ochránili pred akoukoľvek budúcou hrozbou.

Nanešťastie, kľúčom k tejto skvelej budúcnosti boli moji rodičia. Mohli mi v tom pomôcť, ale mohli to aj celé znemožniť. Keby sa nejako dalo zariadiť, aby tu moji priatelia mohli zostať a naši by sa nezbláznil, nemuseli by sme okolo nich chodiť po špičkách v neustálych obavách, že si všimnú niečo neobyčajné, s jakotom vybehnú na ulicu a urobia nám zo života peklo.

Potreboval som im povedať niečo, čomu by dokázali uveriť. Niečo, čo by im dostatočne vysvetlilo mojich priateľov. Ich prítomnosť, ich ne-

obyčajnosť – možno aj ich nezvyčajné schopnosti. Lámal som si hlavu, aby som z nej vydoloval nejaký uveriteľný príbeh. Sú to decká, s ktorými som sa zoznámil v Londýne, a prišli sem v rámci študentskej výmeny. Zachránili mi život a prijali ma medzi seba, takže by som im to rád oplatil. (Čo nebolo príliš ďaleko od pravdy, a tak sa táto verzia stala prechodne mojou najobľúbenejšou.) A aká náhoda, sú to pokročilí adeпти štúdia kúzelníckych vied, a preto si potrebujú precvičovať svoje triky. Iluzionisti. Mágovia. Ich triky sú také dokonalé, že je takmer nemožné prísť na to, ako to robia.

Možno. Možno by sa to nejako dalo urobiť. A všetko by mohlo byť jednoducho *skvelé*.

Môj mozog sa zmenil na fabriku snov a nádejí.

DRUHÁ KAPITOLA

Masledujúce ráno som sa zobudil s úzkostným pocitom v žalúdku, že sa mi to všetko iba snívало. Obrnený proti prípadnému sklamaniu som zamieril po schodoch na prízemie a pripravoval som sa na to, že pri vchode uvidím stáť svoje kufre a dvoch strýkov, ktorí mi majú zabrániť v úteku. Namiesto toho na mňa dole čakala idylická scéna ako vystrihnutá zo sveta Neobyčajných.

Zovšadiaľ sa ozývala vrava mnohých radostných hlasov, z kuchyne úžasne rozváňalo pripravované jedlo. Horace hrmotal riadmi, kým Emma s Millardom prestierali stôl. Slečna Peregrinová si pospevovala a práve otvárala okno, aby vpustila do domu ranný vánok. Na dvore som zbadal Olive, Bronwyn a Claire, ako sa hrajú na naháňačku. Bronwyn sa práve podarilo dolapiť Olive. Schmatla ju a vyhodila desať metrov do vzduchu. Kým Olive pomaly padala späť, chichotala sa ako divá, olovené topánky ako tak krotili jej zvyčajnú bujarosť. V obývačke sedeli Hugh s Enochom a s očami prilepenými k televíznej obrazovke užasnuto sledovali reklamu na prací prášok. Nevedel som si predstaviť nič dokonalejšie, a tak som len v nemom úžase stál na poslednom schode a pomaly nasával vzácnu atmosféru. Mojim priateľom sa za jedinú noc podarilo tak prežiarit' a zútlulniť tento dom, ako sa to mne a mojim rodičom nepodarilo za všetky roky života v ňom.

„Pekné od vás, že sa k nám chcete pridať,“ oslovila ma znenazdajky slečna Peregrinová, čím ma vytrhla zo zamyslenia.

Emma ku mne hneď pribehla. „Si v poriadku?“ spýtala sa ustarostene. „Netočí sa ti hlava?“

„Len si užívam ten pohľad.“ Pritiahol som si ju bližšie, aby som ju pobozkal. Objala ma a tiež ma pobozkala. Zahalil ma omamný závoj tepla a vzrušujúceho očakávania: akoby som vystúpil zo svojho tela a vznášal sa niekde pod stropom, odkiaľ som užasnuto hľadel do krásnej tváre toho výnimočného dievčata, na priateľov, na celú tú nádhernú scénu, a nedokázal som uveriť, že takáto mimoriadna chvíľa nastala práve v mojom živote.

Ten bozk trval krátko – len toľko, aby si ho ostatní nevšimli – potom sme sa chytli za ruky a odkráčali do kuchyne.

„Ako dlho ste všetci hore?“ spýtal som sa.

„Veľmi dlho,“ prehodil Millard, ktorý práve niesol do obývačky misu sušienok. „Všetci máme slučkovú chorobu. Je to des.“

Tentoraz bol dôkladne vyobliekaný. Mal na sebe slivkovomodré nohavice, ľahký pulóver a šál.

„To ja som mu vybral oblečenie,“ vystrčil z kuchyne hlavu Horace. „Našťastie je ako *tabula rasa*, aspoň čo sa estetická týka.“ Sám Horace mal opásanú kuchynskú zásteru, pod ňou košelu s bielym golierom, kravatu, a na nohaviciach dokonalé puky – čo znamenalo, že vstal skôr než ostatní, len aby si ich vyžehlil.

Ospravedlnil som sa a zamieril do garáže, aby som skontroloval, ako sa darí mojim rodinným príslušníkom. Spali presne na tých istých miestach, kde som ich včera nechal. Za celú noc sa takmer nepohli. Vtom ma prepadla hrozná predstava. Rýchle som otvoril dvere auta a každému som priložil dlaň pred nos. Keď som sa presvedčil, že sú nažive, vrátil som sa za ostatnými do domu.

Sedeli v jedálni, ktorú sme ako rodina používali len zriedka, okolo dlhého úzkeho stola z tmavého skla, ktorému naši hovorili „poriadny stôl“. To miesto sa mi odjakživa spájalo s napätou atmosférou, škrobenými spôsobmi a neprijemnými rozhovormi. Používali sme ho len vtedy, keď nás navštívil niekto zo širšieho príbuzenstva alebo keď sa so mnou naši potrebovali „poriadne pohovárať“, čím zvyčajne mysleli to, že mi potrebujú vynadať za známky, správanie, kamošov alebo za to, že nijakých nemám, a podobne. O to úžasnejšie bolo vidieť na tomto mieste priateľov, kopec dobrého jedla a usmiate tváre.